

РЕШЕНИЕ

№ 2020

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20231110155612 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на /фирма/ срещу /фирма/.

Ищецът твърди, че по ч. гр. д. № 25999/2021г. по описа на СРС, 173-ти състав, ответникът в настоящото производство поискал допускане на обезпечение на бъдещ иск чрез налагане на заповест за наемане на банкови сметки на ищеца до размер на сумата от 2933,75лв. Била издадена обезпечителна заповест, въз основа на която образувано изп. дело № 266/2021г. по описа на ЧСИ М. К. и наложен заповест за притежаваната от ищеца банкова сметка в /фирма/ не по-късно от 31.05.2021г. Тъй като към датата на заповестта ищецът имал сключени договори за овърдрафт от 01.07.2019г. и 07.04.2021г. с банката, съгласно които при заповестта банката има право да прекрати договорите и да обяви кредитите за предсрочно изискуеми, както и поради това, че заповестта водил до невъзможност за дистанционно интернет банкиране от заповестната сметка, на ищеца се наложило да открие сметка в /фирма/ с договор за разплащателна сметка от 01.06.2023г. В новооткритата сметка била вложена достатъчна сума, която да обезпечи вземането на ответника. По молба на длъжника ЧСИ К. вдигнал заповест в /фирма/ и наложил такъв в новооткритата сметка в /фирма/. Ищецът твърди, че от откриването на сметка в /фирма/ до момента на завеждане на исковата молба заплатил банкови такси за откриване и поддържане на сметката в размер на 405лв. Дружеството направило и разноси за процесуално представителство по изп. дело в размер на 350лв. за платено адв. възнаграждение.

Ищецът посочва, че с решение по гр. д. № 29789/2021г. по описа на СРС, 126-ти състав, предявеният от ответника иск спрямо ищеца бил изцяло отхвърлен. Поддържа, че претърпял вреда в резултат от наложения заповест за наемане на банковата сметка, изразяваща се в невъзможност да ползва заповестната сума от 2933,75лв., и вредата се съизмерявала с мораторна лихва за периода 31.05.2021г.-10.10.2023г., възлизаща на 750,17лв. Също така, ангажирал професионална защита по изп. производство, за която заплатил

възнаграждение от 350лв. Счита, че в резултат на наложения заповор претърпял вреди и за платените такси и разноски по откриване на банкова сметка в размер на 405лв.

Съобразно изложеното, моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумите от **750,17лв., 405лв. и 350лв.**, ведно със законната лихва върху тях от подаване на исковата молба до окончателното плащане.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва предявените искове. Признава, че в негова полза е допуснато обезпечение чрез налагане на заповор върху вземания на ищеца в банкови сметки до размер на сумата от 2933,75лв., както и че обезпечението е отменено с определение от 25.09.2023г., постановено по гр. д. № 25999/2021г. по описа на СРС. Отрича ищецът да е претърпял вреди от наложеното обезпечение. Счита, че не е доказано ищецът да е пропуснал реализирането на граждански плодове през времето на заповора. Посочва, че искът му е отхвърлен поради извършено прихващане с насрещно вземане. Счита, че извън хипотезата на чл. 403 ГПК ищецът може да търси вреди само при злоупотреба с право, каквато не е налице. Отделно от това, ищецът нямал право на разноски за адв. възнаграждение, тъй като това не били вреди от обезпечението.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира следното:

Предявени са за разглеждане осъдителни искове с правно основание чл. 403 ГПК вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

Съгласно чл. 403, ал. 1 ГПК, ако искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен или ако не бъде предявен в дадения на ищеца срок, или ако делото бъде прекратено, ответникът може да иска от ищеца да му заплати причинените вследствие на обезпечението вреди. В съдебната практика /Решение № 59/04.05.2017г. по гр. д. № 2817/2016г., III ГО на ВКС и др./, се приема, че отговорността по чл. 403, ал. 1 ГПК е специфична, безвиновна, деликтна отговорност на лицето, по чието искане е допуснато обезпечение на иск, като на обезвреда подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от обезпечението /чл. 51, ал. 1 ЗЗД/. Вредата в хипотезата на чл. 403, ал. 1, пр. 1 ГПК е съизмерима като минимален размер със законната лихва – Решение № 156/18.12.2017г. по т. д. № 449/2017г., II ТО на ВКС.

По делото не е спорно, а и се установява от събраните писмени доказателства, че по искане на ответника /фирма/ е образувано обезпечително производство за обезпечаване на бъдещ иск спрямо ищеца /фирма/, като същото е под гр. д. № 25999/2021г. по описа на СРС, 173-ти състав. С Определение № 194/12.05.2021г. е допуснато обезпечение на бъдещия иск в размер от 2933,75лв. чрез налагане на заповор върху вземания на длъжника по банкови сметки, открити в 12 банки последователно до достигане на сумата. На 21.05.2021г. е издадена обезпечителна заповед в полза на молителя, въз основа на която с молба от 28.05.2021г. е образувано изп. дело № 266/2021г. по описа на ЧСИ М. К. за налагане на обезпечението. На 28.05.2021г. съдебният изпълнител е извел заповорно съобщение до /фирма/, връчено на 31.05.2021г., с което налага заповор върху банковите сметки на длъжника до размер на сумата от 2933,75лв. На 11.06.2021г. при съдебния изпълнител е заведен отговор от /фирма/, с който уведомяват, че заповорът е първи по ред, но няма достатъчна наличност по сметката. На 01.06.2021г. длъжникът /фирма/ е подал молба пред съдебния изпълнител, с която е поискал вдигане на наложения заповор в /фирма/ и налагане на такъв в /фирма/, където има достатъчна наличност за обезпечаване на вземането. На 02.06.2021г. съдебният изпълнител е разпоредил да се наложи заповор в /фирма/, като на 02.06.2021г. е изведено заповорното съобщение и е връчено на същата дата. Именно от този момент се счита наложен заповорът съгласно чл. 507, ал. 3 ГПК. На 07.06.2021г. банката е

отговорила, че запорът е наложен и няма други претенции върху вземанията. На 25.06.2021г. банката е отговорила, че запорът е изцяло обезпечен. Със съобщение от 11.06.2021г., заведено в банката на същата дата, запорът в /фирма/ е вдигнат.

По делото не е спорно и се установява от събраните писмени доказателства, че с Решение № 4697/16.05.2022г., постановено по гр. д. № 29789/2021г. по описа на СРС, 126-ти състав, е отхвърлен предявеният от /фирма/ срещу /фирма/ осъдителен иск за сумата от 2933,75лв., представляваща непогасена част от навло по договор за международен превоз на товари от 19.11.2020г. С Решение № 4096/20.07.2023г., постановено по в. гр. д. № 6610/2022г. по описа на СГС, първоинстанционното решение е потвърдено и от този момент същото е влязло в сила.

С Определение № 33489/25.09.2023г., постановено по гр. д. № 25999/2021г. по описа на СРС, 173-ти състав, допуснатото обезпечение в полза на /фирма/ е отменено, а издадената обезпечителна заповед обезсилена. Определението е влязло в сила на 13.10.2023г. С молба от 17.10.2023г. /фирма/ е поискало от ЧСИ М. К. да вдигне наложения запор и да прекрати изпълнителното производство. Същото е поискало и /фирма/ с молба от 19.10.2023г. Молбите са уважени, като на 24.10.2023г. съдебният изпълнител е извел съобщение за вдигане на запора в /фирма/, връчено на същата дата, от който момент следва да се счита вдигнат запорът.

При горните обстоятелства, съдът намира, че ответникът следва да отговаря по чл. 403, ал. 1, пр. 1 ГПК за причинените на ищеца вследствие на наложения запор вреди, които следва да бъдат оразмерени със законната лихва за забава върху запорираната сума за периода на наложения запор. Тези вреди представляват пряка и непосредствена последица от наложената обезпечителна мярка, тъй като в резултат от нея ищецът не е разполагал с възможността да ползва средствата и да оперира с тях. Ищецът, по чието искане е допуснато и наложено обезпечението, и чийто иск е отхвърлен с влязло в сила решение, е материалноправно легитимиран да отговаря за тези вреди. В Решение № 156/18.12.2017г. по т. д. № 449/2017г., ІІТО на ВКС е разяснено, че вредата в хипотезата на чл. 403, ал. 1, пр. 1 ГПК е съизмерима като минимален размер със законната лихва върху учредения като обезпечение залог в пари за периода като пряка и непосредствена последица от същото това обезпечение. Ето защо, ищецът има право на обезщетение в размер на законната лихва за забава от момента на наложения запор върху блокираната сума, който момент е 02.06.2021г., когато е наложен запорът по банковата сметка в /фирма/, тъй като именно в тази сметка е имало наличност, която да обезпечи вземането. По сметката в /фирма/ не се установява налична сума, която да е била блокирана, поради което наложеният запор по тази сметка няма значение. Запорът върху сметката в /фирма/ е бил наложен в периода 02.06.2021г.-24.10.2023г., като ищецът претендира като краен срок датата на подаване на исковата молба – 10.10.2023г. За този период 02.06.2021г.-10.10.2023г. законната лихва за забава върху блокираната сума от 2933,75лв. възлиза на 748,54лв., изчислен на основание чл. 162 ГПК с помощта на интернет калкулатор. Ето защо, първият предявен иск се явява основателен до размер на сумата от 748,54лв. и за периода 02.06.2021г.-10.10.2023г., а за разликата до пълния предявен размер от 750,17лв. и за периода 31.05.2021г.-01.06.2021г. подлежи на отхвърляне.

Вторият иск е свързан с присъждането на обезщетение в размер на 405лв., представляващи причинени имуществени вреди в резултат от наложеното обезпечение, изразяващи се в заплатени такси по откриване и поддържане на банкова сметка в /фирма/ за периода от 01.06.2021г. до датата на завеждане на исковата молба – 10.10.2023г.

По делото е представен договор за разплащателна сметка от 01.06.2021г., сключен между /фирма/ и ищцовото дружество, съгласно който банката се задължава да открие

на ищеца банкова сметка с IBAN *****, като съгласно чл. 3 от договора за откриване, обслужване и поддържане на сметката титулярът заплаща такси и комисиони съгласно тарифата на банката. Установява се, че банката е открила посочената банкова сметка, която на 01.06.2021г. е запазена със сумата от 3100лв. Именно върху тази банкова сметка е наложен запорът от ЧСИ М. К., като е блокирана сумата от 2933,75лв. Видно от представеното извлечение от сметка /л. 50/, за периода 30.06.2021г.-19.09.2023г. са начислени такси в общ размер от 405лв., от които по 15лв. месечно „такса пакетно обслужване“ за периода м.06.2021г.-м.04.2022г., и 1,25лв., 28,75лв. и 210,00лв., дължими такси за периода 19.09.2023г.-19.09.2023г. неясно какви.

Съдът намира, че в случая тези удържани такси от страна на банката не може да се приеме, че се намират в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с наложения запор. Самият ищец е избрал да открие нова банкова сметка в /фирма/, по която да внесе сумата, чието обезпечение е допуснато, и е поискал от съдебния изпълнител да наложи запор именно върху тази сметка. Същият обаче е разполагал с възможността съгласно чл. 398, ал. 2 ГПК да замени без съгласието на другата страна допуснатото от съда обезпечение със залог в пари съгласно чл. 180-181 ЗЗД, в който случай запорът се отменя – ал. 3. С оглед на това, ищецът е могъл да внесе сумата по сметка на съда като залог и да иска отмяна на обезпечението. Същият не е бил длъжен и не се е налагало да открива нова специална банкова сметка, по която да внесе сумата, и за която да дължи такси, част от които остават напълно неизяснени в настоящото производство. Ето защо, съдът намира, че този разход не се намира в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с наложеното обезпечение и ответникът не следва да отговаря за него. Поради това, този иск подлежи на отхвърляне.

Третият иск е свързан с платено от страна на ищеца адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие по изп. дело № 266/2021г. по описа на ЧСИ М. К. в размер на 350лв.

От материалите по изп. дело се установява, че действително ищецът е представляван в производството от адвокат, като към молба вх. № 2644/01.06.2022г. е приложил договор за правна защита и съдействие, отнасящ се именно за това изпълнително дело, за което се дължи възнаграждение от 350лв. В съдебната практика - Решение № 54 от 17.02.2016г. по гр. д. № 5091/2015г., Г. К., IV Г. О. на ВКС, Решение № 59 от 04.05.2017г. по гр. д. № 2817/2016 Г., Г. К., III Г. О. на ВКС и др., се приема, че не може в хипотезата на чл. 403, ал. 1 ГПК да се претендират като вреди разходите за водено друго дело между страните, защото, на първо място, същите е допустимо да се търсят и отговорността за тях да се реализира само по висящия процес. Разноските, в т.ч. платеното възнаграждение за един адвокат, чието присъждане по висящото /или приключило/ дело не е поискано, не могат да се търсят със специалния иск по чл. 403, ал. 1 ГПК, защото същите са предмет на самостоятелно облигационно правоотношение, уредено от процесуалния закон. На второ място, те не могат да се квалифицират като " вреди от обезпечението ", тъй като по естеството си не произтичат пряко и непосредствено от наложената обезпечителна мярка, а от процеса по допускането и изпълнението ѝ. Съдебните разноски, сторени в обезпечителното производство, вкл. за хонорар за един адвокат, не съставляват вреди от обезпечението по смисъла на чл. 403, ал. 1 ГПК и не могат да бъдат претендирани с иска по чл. 403, ал. 1 ГПК, а следва да бъдат реализирани в рамките на висящия процес /обезпечителен или исков/, в който те са направени по реда и при условията на чл. 78 ГПК. Когато поради бездействието на страната или по друга причина сторените съдебни разноски в обезпечителното производство не са присъдени на правоимащия и спорът по този въпрос е разрешен с окончателен съдебен акт, не съществува правна възможност същите тези разноски да бъдат търсени в отделно гражданско производство, вкл. по специалния иск с правно основание чл. 403, ал. 1 ГПК. Такава възможност е

преклюдирана с приключване на процеса, в който съдебните разноски са направени.

Настоящият съдебен състав възприема горецитираната съдебна практика, което обуславя извод за неоснователност на иска за сумата от 350лв., представляваща платено адв. възнаграждение в хода на изп. дело.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на сторените разноски имат и двете страни съразмерно на уважената и отхвърлената част от искове.

Ищецът е доказал разноски в размер на 60,21лв. за държавна такса и 400лв. платено адв. възнаграждение. От общия размер на разноските – 460,21лв., следва да му се присъдят 228,86лв.

Ответникът е доказал разноски в размер на 500лв. за платено адвокатско възнаграждение, от които следва да му се присъдят 251,34лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание 403, ал. 1, пр. 1 ГПК /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, сумата от **748,54лв.**, представляваща обезщетение за претърпени вреди в размер на законната лихва в резултат от наложен запор върху вземания по банкова сметка на ищеца в размер от 2933,75лв. въз основа на обезпечителна заповед от 21.05.2021г., издадена по гр. д. № 25999/2021г. по описа на СРС, 173-ти състав, за периода 02.06.2021г.-10.10.2023г., ведно със законната лихва от подаването на исковата молба – 10.10.2023г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за **разликата над уважения размер от 748,54лв. до пълния предявен от 750,17лв. и за периода 31.05.2021г.-01.06.2021г.**, както и **изцяло** искове за сумите от **405,00лв.**, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат от наложеното обезпечение, изразяващи се в платени такси по откриване и поддържане на банкова сметка в /фирма/ за периода 01.06.2021г.-10.10.2023г., **и 350лв.**, представляващи платено адвокатско възнаграждение по изп. дело № 266/2021г. по описа на ЧСИ М. К., образувано въз основа на издадената обезпечителна заповед за привеждането ѝ в изпълнение.

ОСЪЖДА на основание 78, ал. 1 ГПК /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, сумата от **228,86лв.** – разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание 78, ал. 3 ГПК /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, сумата от **251,34лв.** – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____